

akademski list

PRESSING

JUNIOR ING

www.pressing-magazin.rs

Broj 5 Godina II

Diploma za zavičaj

STRIPARNICA

UL. Milojka Lešjanina 1
Niš

tel.018/242-261

Sadržaj:

**Diploma
za
Zavičaj**

4-6 Intervju: **Stefan Stojilković**

*Svako od nas treba sam da
pronađe smisao življenja*
Razgovarala: Anđelija Vasović

7-9 Intervju: **Katarina Velkov**

*Pozitivno okruženje mi je
najvažnije*
Razgovarala: Jovana Kovačević

10-12 Intervju: **Marko Marjanović**

*Trenutni prioritet mi je
život bez stresa*
Razgovarala: Anđelija Vasović

13-14 Intervju: **Miljan Cekić**

Prepreke nisu izgovor
Razgovarala: Jovana Kovačević

15-16 Intervju: **Elena Cvetković**

*Nikada nisam razmišljala da
odustanem, od ljubavi se
ne odustaje*
Razgovarala: Anđelija Vasović

17-18 Intervju: **Danilo Milenković**

*Bila mi je potrebna hrabrost,
da se vratim svojoj najvećoj
ljubavi*
Razgovarala: Anđelija Vasović

19-20 Intervju: **Durda Milanović**

*Gde reči ne vrede, muzika
progovara*
Razgovarala: Anđelija Vasović

21-23 Intervju: **Petar Pešić**

*Stremite ka svojim ciljevima,
ali ne zaboravite na balans*
Razgovarala: Anđelija Vasović

24-26 Intervju: **Dušan Branković**

Težite ka cilju, korak po korak
Razgovarala: Anđelija Vasović

SPECIJALNO IZDANJE AKADEMSKOG LISTA PRESSING

Pressing junior

Godina II, broj 5

Izdavač: **Studentski informativno izdavački centar - Niš**

Štampanje ovog broja pomogli su:

Ministarstvo prosvete, nauke i tehnološkog razvoja

Ministarstvo kulture i informisanja

Sekretarijat za kulturu Grada Niša

Razgovarala: **Andelija Vasović**

Stefan Stoilković

Svako od nas treba sam da pronađe smisao življenja

Mlad čovek može postati uspešan isključivo ukoliko to želi, trudi se i svoje vreme organizuje na pravi način, kako bi sve svoje obaveze završio u za to predviđenom roku. Primer takvog čoveka je naš sagovornik Stefan Stoilković.

Stefan je student četvrte godine Ekonomskog fakulteta u Nišu. Svoje slobodno vreme provodi tako što čita, izlazi, druži se sa prijateljima, bavi se sportom... a to sve postiže zahvaljujući dobroj organizaciji svog vremena.

Kako voli da putuje, u budućnosti mu tek sledi pravi izazov jer planira da upiše master studije negde u inostranstvu.

Sebe u budućnosti vidi kao srećnog čoveka jer, kako kaže, to je najvažniji smisao življenja.

Šta je presudilo da doneseš odluku da se upišeš na Ekonomski fakultet?

Još kao sasvim mali pokazivao sam interesovanja ka sređivanju, otmenosti i uspešnosti, tada, velikih ljudi u mojim očima. Shvatio sam tada da bih voleo da budem jedan od njih, jedan uspešan poslovni čovek, kad odrastem. Moj dalji put oko izbora srednje, Pravno-poslovne škole Niš i Ekonomskog fakulteta u Nišu je bio, uglavnom, predodređen tom mojom vizijom - da pohađajući iste, steknem dovoljno znanja za sutrašnje svoje uspehe.

Pomenu si da voliš muziku i da se povremeno baviš njome, svirajući i pevajući uz klavijaturu. Kada si spoznao svoj talenat prema muzici?

Zapravo se stalno bavim njome, ali ne na nekom profesionalnom nivou već "za svoj groš". Kao mali sam voleo da pevušim, pa se ta strast održala do danas. Sada je postala već neodvojivi deo moje svakodnevice. A što se klavijature tiče, nju je brat kupio pre izvesnog vremena, krenuo da svira, međutim, zbog većih obaveza (studira medicinu, između ostalog) ne stiže da joj se posveti u meri koju zaslužuje, pa sam, malo-pomalo, ja krenuo da nadoknađujem to i danas rado sednem da odsviram neku od omiljenih numera. Dosta relaksirajuće deluje na mene.

Na koji način uspevaš da uskladiš sve svoje obaveze na fakultetu sa vannastavnim aktivnostima?

To generalno ume da predstavlja problem jer bude zaista teško u nekim trenucima postići sve, a pritom pružiti svuda maksimum i uživati u svemu. Ključ je, svakako, dobra organizacija vremena, a pored toga i upornost i redovnost. Ako se studira „kampanjski“, to podrazumeva viškove slobodnog vremena van ispitnog roka i ni malo istog za vreme polaganja ispita, kada je prosto nemoguće baviti se i nekim vannastavnim aktivnostima koje zahtevaju kontinuitet. Zato je jako bitna stvar aktivno pratiti predavanja, redovno prelistavati literaturu i na vreme krenuti sa spremanjem ispita da bi se tako moglo i dan pred ispit izdvojiti vreme i za druge stvari. Treba tu još puno stvari da se poklopi, poput dovoljno velike motivacije, prijatnog okruženja, podrške u porodici između ostalog.

Imaš bezbroj iskustava u organizacijama poput Mladih Ambasadora, AISEC-a, Studenskog parlamenta... Koliko ti ta iskustva znače danas?

Da, zaista puno znače. Bilo je dana kada sam, angažujući se u tim organizacijama, zaista učio puno i bio toga svestan, ali i dana kad mi se činilo da stojim u mestu, da ni na koji način sebe ne usavršavam tamo. Međutim, kada prođe neko vreme, kroz puno kasnijih životnih iskušenja shvatam koliko je, zapravo, svako moje dodatno angažovanje van fakulteta razvilo ili unapredilo neku moju veštinu u značajnoj meri. Uglavnom su to neke veštine poput komunikacionih i prezentacionih veština, iznošenje kritičkog mišljenja, organizacionih veština. Upoznao sam puno ljudi na taj način, shvatio šta je ono čime bih sutradan voleo da se bavim, a čime ne bih, video na kojim poljima "škripim", pa na vreme krenuo da upravo to unapređujem. Sve u svemu, veliki su benefiti, zaista.

Da li planiraš da svoje obrazovanje produžiš i na master?

Svakako, u planu su mi i doktorske studije, ali otom-potom. Trenutna ambicija mi je da master studije upišem u inostranstvu, u Austriji ili Španiji. To donosi jednu novu dimenziju studiranja i rado bih prihvatio takav izazov.

Koji su tvoji trenutni prioriteti u životu?

Što se prioriteta tiče, tu bih svakako ubrojao da uspešno završim osnovne studije, maksimalno koristeći svaki dan ovog divnog studentskog života, pritom održim mentalno i fizičko zdravlje i da svakim danom budem bolji čovek.

Gde i kako zamišljaš sebe u budućnosti?

Kada zamišljam sebe, u jednom smeru uveliko uspešno gradim svoju karijeru - srećan, dok u drugom smeru zasnivam porodicu, zadovoljan sam poslom i opet, veoma sam srećan. Ponavlja se ovo srećan i zaista mislim da je to suština svega, biti srećan. Nisam precizirao gde i kako tačno sebe vidim jer zaista nemam tako preciznu viziju. Na kojem god poslu radio, živeo na selu ili u gradu, ovde ili negde u inostranstvu, imao mnogo novca ili makar dovoljno za lagodan život - poenta je biti srećan i to je ono ka čemu stremim. Svako od nas treba sam da pronađe smisao življenja, jer ne postoji jedinstven, u tome je i draž.

Koji bi savet dao svojim mlađim kolegama, koji sada kreću u plovidbu ka novim iskustvima?

Pre svega, studiranje zaista treba da im ostane u sećanju kao jedno prelepo doba života, zato nikako da se to pretvori u samo jedno veliko učenje, bez uživanja u svemu ostalom što to doba pruža. Ono što bih im konkretno savetovao - imajte hobi, neka vam to daje dodatnu energiju i ispunjava vas, zatim što manje „bubanja“, koristite svaku priliku da putujete, usavršavajte se na vreme i sve to uz što manje briga i sekiracije.

Razgovarala: **Jovana Kovačević**

Katarina Velkov

Pozitivno okruženje mi je najvažnije

Na zasedanju generalne skupštine Ujedinjenih nacija u Njujorku, Katarina Velkov(27) i njen kolega iz Novog Sada govorili su u ime mladih Srbije. Poput ostalih omladinskih delegata, Katarina je skrenula pažnju na probleme mladih, prvenstveno o stupanju na tržište rada, neplaćenim praksama i (ne)uključenosti mladih u donošenju odluka.

Katarina se u ovom projektu našla delimično zbog svog interesovanja za oblast ljudskih prava. Dvogodišnje master studije ljudskih prava na Univerzitetu u Padovi u Italiji do sada su joj najdraže iskustvo, a planira da upiše i doktorske studije na istom smeru. Osnovne studije završila je na Filozofskom fakultetu u Nišu, na departmanu za novinarstvo, i tada je radila kao voditelj na radiju, koji je njen omiljeni medij.

Pored toga, Katrina često volontira u mnogim nevladinim organizacijama. U poslednjih godinu dana sarađivala je sa UN online volunteers, UNDP hubom i sa nevladinim organizacijama iz inostranstva.

Kakav je osećaj govoriti pred skupštinom Ujedinjenih nacija?

Što se tiče treme, i ima je i nema je. Ima je prvenstveno zato što to jeste velika stvar - pričati pred celim svetom. Sa druge strane, imali smo dovoljno priprema pre toga, pričali sa ljudima širom Srbije i pomagali im, što je i bila poenta - uklopiti tu nacionalnu sliku mladih ljudi i staviti je u neki širi kontekst. To nam je pomoglo u spremanju govora.

Koji su, po tvom mišljenju, najveći problemi mladih?

Nešto sa čime smo se svi (kolege iz delegacija drugih zemalja, prim.aut.) složili jeste da je jedan od najvećih problema sa kojima se mladi suočavaju: nedovoljno učešće mladih ljudi u donošenju odluka koje se tiču njih, u donošenju zakona koji se tiču mladih, i generalno, u odlukama na bilo kom nivou. S jedne strane, postoji nezainteresovanost mladih ljudi a s druge, postoji jedan gard onih koji donose odluke, koji ne puštaju mlade da kažu ono što imaju.

Kakve si sve aktivnosti imala kao mladi delegat?

Da bi razumeli šta mi možemo, onda moramo da razumemo koje su naše obaveze pri projektu – prikupljanje informacija o problemima mladih ljudi i prenošenje toga onima koji to treba da čuju. Dakle, imamo razgovore sa Ministarstvom omladine i sporta, zatim su tu i neke aktivnosti koje se dešavaju uporedo sa trajanjem našeg mandata ali, kao delegat ipak nemam toliko rada na terenu kao što, na primer, ima neka nevladina organizacija. Najbolja iskustva su nam bila kad smo se sastajali sa ljudima iz različitih gradova i prikupljali informacije. Još jedna od obaveza nas kao mladih delegata je da širimo priču o održivom razvoju, a idemo i u Pariz na zasedanje generalne skuštine UNESCO.

Kakva očekivanja imaš od govora i projekta, misliš li da će to imati efekta?

Predviđenih godinu dana rada je zaista malo vremena, uzevši u obzir to da je ovo projekat koji postoji na međunarodnom nivou. To je proces koji traje i ako se u kontinuitetu zalažemo za neku temu, onda to ima smisla. Dobro je što Srbija ima predstavnike jer nisu sve zemlje u tom projektu, tako da s te strane napredujemo ali, da li će naš govor ovog trenutka uticati do sledeće godine, čisto sumnjam, s obzirom da je kratko vreme.

Šta te je navelo da prvo upišeš novinarstvo a posle da se opredeliš za ljudska prava?

Sve što je bilo vezano za jezike, za društvene smerove, bilo mi je zanimljivo. Pratila sam, slušala vesti i onda poževela da učestvujem u tome i odatle je, valjda, krenulo. Kako sam došla do prava? Htela sam da se preorijentišem malo, a opet, u neku ruku, nije teško povezati novinarstvo i ljudska prava. Htela sam da probam studije u inostranstvu, to mi je zvučalo kao nešto što je zanimljivo i što bih mogla da radim.

Šta sve može da se radi sa diplomom iz oblasti ljudskih prava, šta sve obuhvata ta oblast?

To je dosta široko polje, čak i novinarstvo može tu negde da se uklopi u kontekstu prava na slobodu govora i protoka informacija. Može da se radi na aktuelnim dešavanjima i problemima u svetu, na primer: migracije, prava žena, pravo na obrazovanje, diskriminacija, prava LGBT zajednice, zatim međusobna saradnja zemalja... Ja lično sam trenutno u toj sferi održivog razvoja i zaštite životne sredine. To me je privuklo jer je to trenutno

goruća tema, jer se dešavaju strašne stvari, a mislim da će tek da se dešavaju strašne stvari. Druga stvar koja mi je dosta zanimljiva je kulturna diplomatija i to kako različite zemlje, kako generalno mladi ljudi mogu kroz neka kulturna dešavanja da dostignu neki nivo tolerancije.

Kako si se osećala povodom odlaska na master u drugu državu?

Jako volim da putujem, živela sam na raznim mestima i nekako mi je to dosta zanimljivo, tako da nije postojao neki strah. Mislim, prvi put kad sam se selila nije bilo bezazleno, u smislu – ostavljam sve ovde i nikoga ne znam tamo, ni jezik nisam pričala, studije su bile na engleskom a italijanski sam naučila usput. Sećam se prvog trenutka kad sam došla u Padovu: izlazim iz busa, nosim kofere sa sobom, razmišljam o tome kako ću ovde da živim dve godine. Ali to mi je svakako jedan od najlepših perioda.

Kako stižeš da uklopiš spremanje za doktorat, posao i aktivnosti koje imaš kao mladi delegat?

Izlizano zvuči kad se kaže, ali stvarno je potrebna dobra organizacija sa sve planerom i šarenim papirićima. Nije strašno, nije preteško, imam slobodnog vremena i za sebe, i da putujem, i da se vidim sa prijateljima. Bitno je organizovati sve da bi moglo da se stigne. Bez šarenog planera ne verujem da bih mogla.

Šta su tvoji prioriteti? Čemu težiš?

Pozitivno okruženje, pozitivni ljudi – zato što u suprotnom, sve ono čime se bavim i šta radim ne bi imalo nikakvog smisla.

Gde vidiš sebe za 5-10 godina?

To je teško pitanje. Iz ove perspektive, možda u Ujedinjenim nacijama, možda u nekom NVO sektoru. Stvarno ne znam. Jer, pre tri godine sam imala, ne totalno, ali dosta drugačiju viziju. Mogu da kažem samo šta bih htela iz ovog ugla i u ovom trenutku, a šta će dalje biti, ne znam. U međuvremenu bih da putujem, očigledno mi učenja nije dosta tako da bih još malo da se školujem i da nastavim u tom pravcu.

Šta bi poručila svim mladima?

Katarina: Da putuju, definitivno, i da iskoriste što je više moguće programa, razmena, stipendija koje se pružaju. Zvuči kao neki kliše, ali dokle god imaš iskustva sa različitih strana i upoznaješ ljude iz različitih zemalja, ti zapravo učiš najviše. Učiš i kako to možeš da primeniš u svojoj sredini a i šta ti možeš nekom da daš. Zapravo, neverovatno je koliko ne znamo šta sve postoji. Stvarno postoji mali milion prilika, samo ne treba biti lenj i čekati da do tebe dođe obaveštenje, nego treba istražiti.

Razgovarala: **Andelija Vasović**

Marko Marjanović

Trenutni prioritet mi je život bez stresa

Većina ljudi još na samom početku odustane od svog sna i želje da se nečemu posveti, dok se veliki bore sa unutrašnjim nemirima i sebe guraju napred. Pored hendikepa, sa kojim se nosi čitav svoj život, Marka ništa nije omelo da nastavim sa svojim željama. Iz svake borbe izašao je jači i hrabriji i dalje ništa ne može da ga spreči da nastavi svoj put o kome sanja. Naučen od malih nogu na kvalitet muzike, Marko Marjanović, poznatiji kao Mark Rainey, danas živi i radi zahvaljujući njoj. Muzika je za Marka jedan vid uživanja koji mu donosi duhovno ispunjenje.

Ovaj talentovani muzičar svoje obrazovanje započeo je na Pravnom fakultetu u Nišu, a završio ga na Pravnom fakultetu u Kragujevcu, gde je položio poslednja četiri ispita. Trenutno živi i radi u Italiji, stiče nova iskustva i pokušava da znanja stečena u radu sa osobama sa invaliditetom prenese i u Srbiju, kada se bude vratio.

Osnovne studije si završio na Pravnom fakultetu u Nišu. Šta je uticalo na to da odabereš ovu vrstu obrazovanja?

Jedini i isključivi razlog zašto sam upisao, studirao i na kraju završio Pravni fakultet je moja mama, tako da njoj dugujem svu zahvalnost za stečeno visoko obrazovanje. Na četiri ispita do kraja mog školovanja prešao sam na Univerzitet u Kragujevcu i diplomirao sam na Pravnom fakultetu u ovom gradu. Još od prvog dana bio sam oduševljen pristupom, odgovornošću i profesionalnošću ne samo asistenata, koje sam imao prilike da upoznam u Kragujevcu, već i profesora. Tako da sam, i dan danas, zadovoljan odlukom o promeni fakulteta.

Kada počinješ da spoznaješ ljubav prema muzici?

Bio sam, verovatno, jedna od onih retkih beba koja je slušala Sisters Of Mercy i Joy Division još u prvoj nedelji svog života, što opravdava sada melanholični zvuk Mark Rainey-a, tako da je put ka ljubavi za muziku krenuo od mog trećeg dana na ovoj planeti. Ljubav je prirodno krenula da se razvija i sa pubertetom i tom tinejdžerskom potrebom da budeš drugačiji. Tu sam dosta proširio paletu bendova koje sam slušao i zavoleo muziku.

Kako je u početku izgledalo tvoje učenje sviranja gitare?

Prilično komično. Bio sam toliko loš da ljudi nisu mogli ni da pogode koju pesmu pokušavam da im sviram. Obeshrabren, odustao sam od gitare sve dok mi ujka nije poklonio električnu gitaru. To je promenilo sve. Gitara je bila za desnu ruku tako da sam tih prvih godina svirao okrenuto sve akorde, dok me pokojni Kosta (Novembar) nije pitao zašto sviram okrenuto i što ne okrenem žice. Moj odgovor je bio: „Mogu da se okrenu žice na gitari? Zašto mi to niko nije rekao do sada?“. Nakon par dana krenuo sam ponovo da učim, ovoga puta levu gitaru, nakon što mi je Kosta okrenuo žice.

Koja veza spaja Pravni fakultet i tvoju ljubav prema muzici?

Jedan od najčešćih razgovora sa ljudima koje sam tek upoznao, nakon što saznaju da imam diplomu Pravnog fakulteta i da radim osam časova dnevno kao pravnik u kancelariji, glasi ovako: „Pravnik!? Ti si pravnik? Zašto si, za ime boga, studirao prava? Ti si umetnik! Šta ti je to trebalo u životu?“. To donekle opisuje i vezu između prava i muzike.

Kada stvaraš, kojim muzičkim žanrovima više voliš da se posvetiš?

Stvar koja me je jako iznenadila kod žanrova i komponovanja je što mi se potpuno ista količina dopamina luči kada komponujem za Mark Rainey-a i kada radim komercijalnu i zabavnu muziku koju, za sada bez uspeha, pokušavam da prodam. Skoro sam dobio narudžbinu za žanr koji nikada nisam slušao, a još manje komponovao, ali sam se posvetio radu i uživam u svakom trenutku. Tako da više ne uživam u žanrovima koliko uživam u samom procesu komponovanja i produkcije.

Šta te je inspirisalo da snimiš pesmu „Broken Town“ ?

Ideja za pesmu rodila se još u oktobru 2017. godine kada su bile aktivne tenzije između Južne Koreje i Amerike. Razmišljao sam o posledicama mogućeg nuklearnog rata i kako je verovatno sada pravo vreme da se obiđe svet pre nego što ga „ovi“ unište. Naravno, živimo u vreme kada je ponovo atraktivno da se zveckea oružjem i da tema pesme bude aktuelna isto onoliko koliko je bila kada sam je i napisao.

Prokomentariši srpsku muzičku scenu.

Nisam možda prava osoba za ovo pitanje pošto sam od srpske muzike poslednjih godina slušao u kancelariji isključivo jednu radio stanicu na kojoj je svaka druga pesma bila Folirant od Seke Aleksić, što mi je, naravno, vremenom postala i omiljena pesma. Čujem često od poznanika da imamo jako dobru scenu poslednjih godina i da ona stalno raste, što me raduje. Kada neko dođe kod mene da slušamo muziku obavezno mi otkrije nešto novo sa naše muzičke scene i jako mi je drago kada čujem da ima sve više i više bendova koji ulažu u modernu produkciju, a onda im pustim Seku Aleksić i pesmu Folirant i objasnim im zašto mi je to omiljena pesma.

Koji su trenutno tvoji prioriteti u životu?

Trenutni prioriteti su mi komponovanje, pisanje i život bez stresa. Takođe, radim na planovima za buduće projekte kojima želim da se posvetim, a koji su u domenu zaštite prava i nezavisnog života osoba sa invaliditetom. Želeo sam da se ovih godinu dana posvetim sebi i napravim malu pauzu od pravničke karijere.

Kako zamišljaš sebe u budućnosti?

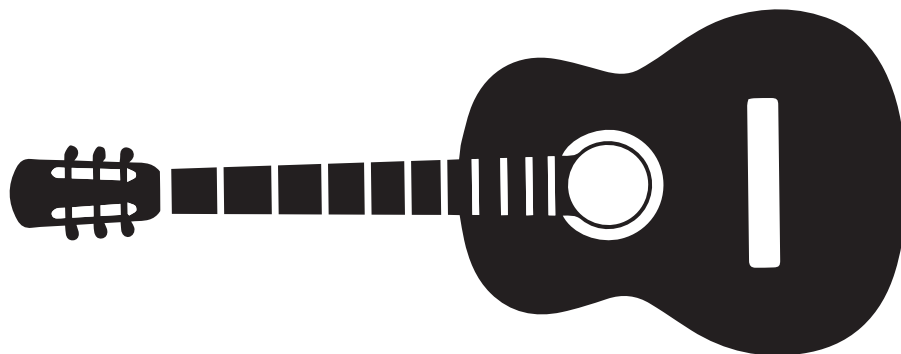
Iskreno se nadam da će ovaj život bez stresa da se nastavi i u budućnosti. Sviđa mi se da živim ovako, za promenu. Želim da verujem da će misija koju sam obećao sebi, a odnosi se na promovisanje prava osoba sa invaliditetom, da zaživi i da ću uspeli u tome.

Trenutno živiš i radiš u Italiji. Da li planiraš da svoj život u potpunosti preseliš u Valdanjo?

Ma koliko Valdanjo delovao kao život u utopiji: nema stresa, glavobolja, negativne energije, svi su nasmejani, vedri i piju vino od ranog jutra, želeo bih da iskustvo i znanje koje sam stekao ovde u radu sa osobama sa invaliditetom prenesem kod nas. Nadam se da će dobri i uticajni ljudi, kada se budem vratio sledeće godine, stati iza moje ideje i podržati me.

Šta bi savetovao svojim mlađim kolegama koji kreću da se bave muzikom?

Što pre naučite da kradete, a da se to ne primeti.

Razgovarala: **Jovana Kovačević**

Miljan Cekić

Prepreke nisu izgovor

Studiranje je za svakoga drugačije iskustvo. Uspeh na studijama ne podrazumeva samo dobre ocene, već i nešto što nije moguće vrednovati brojevima, poput odnosa prema učenju, aktivnostima van fakulteta i upornosti u prevazilaženju prepreka. Neko ko to dobro zna je i Miljan Cekić, student treće godine psihologije na Filozofskom fakultetu u Nišu.

Nakon što je sa 15 godina ostao u kolicima, Miljan se posvetio sportovima poput stonog tenisa, atletike, plivanja i dizanja tegova. U studentski život rešio je da se upusti sa 40 godina. Njegov izbor bila je psihologija i to sa ciljem da pomaže onima koji su u sličnoj situaciji kao on.

Kako si se odlučio na taj korak da upišeš psihologiju?

Dugo sam razmišljao o obrazovanju, o tome čime bih se bavio, jer ne mogu da budem sportista ceo život, kad-tad dođe vreme da se povučеш. Shvatio sam da bi psihologija bila najbolji korak ka onome čime želim da se bavim – da pomažem ne samo osobama sa invaliditetom, oni jesu primarni, već i drugima koji imaju probleme i kojima mogu da pomognem, a nemam diplomu da bi oni imali poverenja u mene. Da ne bi mislili da sam šarlatan, upisao sam psihologiju. Želim da steknem adekvatno znanje da bih znao na koji način da priđem ljudima. Moja osnovna ideja je da se nađem onima koji su doživeli nesreću, ostali sa hendikepom, da im olakšam, da ne moraju da uče sami i da ne prolaze kroz agoniju kroz koju sam ja morao sam da prođem. Da znaju da postoji neko ko može da ih razume.

Ljudi veruju da je teško ponovo steći radnu naviku nakon velike pauze u učenju. Kako si se ti snašao?

Jeste malo nezgodno kad se čovek posle trideset godina prihvati knjige. Jednostavno, bio sam uporan kao mazga, radio i na silu... U stvari, postoji trik koji koristim. Pronašao sam u svakom predmetu nešto interesantno što bi mi privuklo pažnju i oko toga gradio priču. Koristio sam neke svoje asocijacije, akronime... i mogu da kažem da je stvarno dalo rezultate.

Koliko je naporno uskladiti učenje sa sportom i svim drugim obavezama?

Što se sporta tiče, više se njime ne bavim aktivno, ne idem na treninge. Posvetio sam se studiranju. U početku sam išao i na trening stonog tenisa i plivanja i na predavanja. Tako sam funkcionisao neko vreme, ali više nisam mogao fizički da izdržim.

Sport za ljude sa invaliditetom nije toliko rasprostranjen. Kako si se ti našao u tome?

Desilo se sasvim slučajno. Prvi put sam došao u kontakt sa atletikom, sportskim rekvizitima, takmičenjima 1999. godine, a otišao sam bez volje, samo da bi imali dovoljan broj ljudi. Kad sam ušao na stadion, impresionirao me je broj prisutnih, video sam da, zapravo, imamo publiku. Probao sam neke rekvizite, video da mi to ide i bez treninga i zapitao se kako bi tek bilo kada bih trenirao. Takmičio sam se u više disciplina. Atletika mi je bila primarna, i bio sam na korak od Olimpijskih igara. Tu sam se pronašao i bio dvadesetak godina uspešan sportista.

Zbog čega ti je sport značajan?

U ono vreme kad sam se povredio, uslovi za školovanje za osobe sa invaliditetom su bili nikakvi. Ni sada nisu bajni ali je napravljen veliki pomak. U to vreme sam se bavio drugim stvarima. Jednostavno, naišao sam na sport i tu sam pronašao sebe. Najlepše od svega je što, kada se skupe sportisti, tu se ne priča o problemima, nema jadikovki. Priča se o uspesima, o rezultatima na takmičenjima, o planovima za budućnost. Svi su pozitivni. Nema ni trunke sažaljenja koje dobijamo od ljudi sa strane.

Kakvi su ti planovi za budućnost?

Postoje neke inicijative da počnem da radim prvo neke radionice sa osnovcima, da im približim pojam ljudi sa hendikepom jer, što ranije deca krenu sa razbijanjem predrasuda, to će biti više razumevanja i neće biti diskriminacije. Što se tiče pomaganja ljudima sa invaliditetom, još uvek nisam razradio na koji način bih to mogao. Razmišljao sam o SOS telefonu ili sajtu na internetu – ono što je važno je da znaju da imaju kome da se obrate u svakom trenutku.

Šta savetuješ drugima?

Ko ne želi može da nađe bilo koji izgovor: nije pristupačno, nema sa kim, nema kako... Ko je uporan on će naći pravo rešenje. I zašto onda neko ne bi završio fakultet? Ima mnogo ljudi i pametnijih i upornijih od mene, samo su ograničeni svojim strahom od toga da ih gledaju drugačije. Ako mogu ja u ovim godinama, zašto ne bi mogli mladi? Oni prelako odustaju; kao da je danas neki trend da se lako odustane. Ima stvarno mnogo divnih mladih ljudi koji, jednostavno, ne smeju da se upuste u takvu avanturu. Želeo bih da se što više njih uključi u život.

Razgovarala: **Andelija Vasović**

Elena Cvetković

Nikada nisam razmišljala da odustanem, od ljubavi se ne odustaje

Elena Cvetković, studentkinja nemačkog jezika na Filozofskom fakultetu Univerziteta u Nišu, svakodnevno uspeva da svoje privatne obaveze usklađuje sa studijama. Smatra da za svoje dvadeset i dve godine ima pred sobom dosta vremena da savlada sve ono što je interesuje i da se posveti stvarima koje je ispunjavaju. Pored svega, razmišlja da započne učenje nekih novih jezika.

Kako si odlučila da se upišeš na Departman za nemački jezik?

U gimnaziji sam donela odluku da ću se baviti nemačkim jezikom. Već sam odavno shvatila da je to jedina profesija kojom bih mogla da se bavim u budućnosti.

Prošle godine sam polagala i položila prijemne ispite na Univerzitetima u Beogradu i Novom Sadu. Nakon otvaranja departmana u Nišu, odlučila sam da se vratim kući, što je i bila moja prvobitna želja.

S obzirom da je smer nov, kako uspevaš da se snađeš sa gradivom?

Ljubav prema nemačkom je bila očigledna još na početku učenja u prvom razredu osnovne škole, tako da svaka novina za mene predstavlja izazov.

Držiš često privatne časove nemačkog mladim polaznicima. Kako uspevaš da uskladiš sve svoje obaveze?

Jedna strana uvek mora da trpi. U ovom slučaju uskratila sam sebi malo slobodnog vremena, koje sada provodim na mnogo drugačiji, korisniji i kvalitetniji način. Sve časove držim nakon završenih obaveza na fakultetu.

Da li imaš u planu da počneš sa učenjem nekog novog jezika i kojim se metodama koristiš u savladavanju?

Planiram da u skorije vreme krenem sa učenjem francuskog a kasnije bih se, ako obaveze dozvole, posvetila i učenju arapskog. Najčešće je to slušanje muzike (npr. ranije je to bio Rammstein, a sada su to Bushido i RAF Camora), i gledanje filmova i crtača bez prevoda. Poznato je da je „ponavljanje majka znanja“, tako da je to svakako neophodno za učenje bilo čega.

Da li imaš u planu da počneš sa učenjem nekog novog jezika i kojim se metodama koristiš u savladavanju?

Planiram da u skorije vreme krenem sa učenjem francuskog a kasnije bih se, ako obaveze dozvole, posvetila i učenju arapskog. Najčešće je to slušanje muzike (npr. ranije je to bio Rammstein, a sada su to Bushido i RAF Camora), i gledanje filmova i crtača bez prevoda. Poznato je da je „ponavljanje majka znanja“, tako da je to svakako neophodno za učenje bilo čega.

Da li si u nekom trenutku razmišljala da odustaneš i kreneš nekim drugim putem?

Nikada nisam razmišljala da odustanem od nemačkog jezika. Od ljubavi se ne odustaje.

Koji su tvoji trenutni prioriteti u životu?

Održavanje uspeha na fakultetu, odnosno, usavršavanje u ovoj oblasti i putovanja.

Kako zamišljaš sebe u budućnosti?

Smatram da sam izabrala profesiju sa kojom ću u svojoj zemlji uvek imati posla, da li kao profesor u državnoj ili privatnoj školi, ili kao prevodilac/sudski tumač. Volela bih da nakon završetka studija otvorim privatne škole nemačkog jezika u manjim mestima u okolini Niša.

Šta bi savetovala svojim mlađim, budućim kolegama?

Svaki početak je težak. Samo treba biti posvećen i uporan i, naravno, verovati u sebe. Kada radite nešto što volite, uspeh neće izostati.

Razgovarala: **Andelija Vasović**

Danilo Milenković

Bila je potrebna hrabrost da se vratim svojoj najvećoj ljubavi

Mnogi naši glumci na pitanje da li bi voleli da se njihovo dete sutra bavi glumom odgovaraju: „Pa, ako baš moraju. Težak je to posao“.

Danilo Milenković, nekada student novinarstva na Filozofskom fakultetu u Nišu, danas je student glume. Od svog prvobitnog sna nikada nije odustao i nakon četiri godine studiranja u Nišu, odlučio je da se preseli u Banja Luku i krene svoj život iz početka sa osmehom na licu. Sreća prati hrabre, a našeg Danila pored sreće prati i veliki talenat. Takva kombinacija može samo dovesti do velikog uspeha.

Zaronite u svet glume kroz razgovor sa Danilom.

Prvo poglavlje u tvom životu jeste Filozofski fakultet Univerziteta u Nišu, Departman za novinarstvo. Kako je do toga došlo?

Posle pada iz užeg izbora u Novom Sadu mislio sam da se više nikad neću baviti glumom, zato sam i odlučio da odem na Filozofski fakultet i tamo se raspitam o smerovima. Pitao sam se da li će uopšte biti prilike da se studenti upišu u drugi rok. Igrom slučaja desilo se da te godine ostanu četiri slobodna mesta za septembarski rok. Na prvu loptu meni se novinarstvo nije dopalo, bilo mi je dosadno i ubijalo je moju kreativnost. Međutim, odlučio sam da sebi dam šansu i zavolim taj poziv. I jesam. Ne bih završavao sigurno nešto što bi me četiri godine gušilo. Diplomirao sam sa visokim prosekom, upoznao i postao prijatelj sa ljudima koji će biti vrhunski novinari.

Drugo poglavlje jeste Akademija umetnosti u Banja Luci, na Departmanu za glumu. Kako povezuješ ova dva važna perioda u tvom životu?

Bila je potrebna hrabrost da svojoj najvećoj ljubavi kažem zbogom, a još veća hrabrost da joj se vratim.

Odlučio si da nakon četiri godine studiranja kreneš opet u prvi razred, samo što je to ovoga puta to bio veći izazov. Kako je izgledao tvoj odlazak i šta te već sada osim glume vezuje za Banjaluku?

Stara izreka kaže da je svaki početak težak. Tako da sam bio malo uplašen u početku, iz mnogo razloga. Prvi put se odvajam od svojih roditelja i prijatelja na duže vreme. Studiraću sa novim ljudima koji su mlađi od mene... Naravno, vremenom stekneš nove prijatelje, oni pravi ostanu, oni koji to nisu bili, jednostavno, nestanu. Ono što me sada vezuje su moja profesorka i moje kolege bez kojih ovo studiranje ne bi imalo smisla.

U kakvim se životnim žanrovima najbolje snalaziš?

Pokušavam da se snađem što je bolje moguće u svim životnim situacijama. Znam šta mi najteže pada, a to je gubitak nekih ljudi za koje sam mislio da su tu sada i zauvek. Za sve ostalo, oslanjam se na iskustvo i znanje koje sam stekao.

Šta po tebi jedan glumac mora da poseduje da bi uspeo?

Kada budem diplomirao i stekao neko profesionalno iskustvo onda ću moći da odgovorim na ovo pitanje. Za sada još uvek učim i istražujem.

Ispričaj nam neku zanimljivu anegdotu sa fakulteta...

Ima ih dosta, ali ću uvek pamtititi situaciju iz prvog semestra kada smo se moje kolege Andrija, Teodora, Marko i ja, radeći scenu iz crtanog filma „Tom i Džeri“, skoro poubijali međusobno. U žaru igre ja sam dobio šamar od kojeg mi se raskrvarila usna, Teodora je ostala sa čvorugom na čelu, Andrija sa modricom na leđima, a samo je Marko, koji je igrao Džerija, ostao čudom nepovređen...

Koji su tvoji trenutni prioriteti?

Trenutno su mi prioriteti novi zadaci koje imamo na glumi i da podignem diplomu koja je na Filozofskom već 4 meseca.

Kako zamišljaš sebe u budućnosti? Na daskama koje život znače ili na filmskom platnu?

Kao srećnog čoveka i priznatog glumca. Voleo bih da zaigram i u pozorištu, ali i na filmu.

Šta savetuješ svojim mlađim kolegama koji možda krenu tvojim putem?

Uvek da slede srce, pa ako treba i glavom kroz zid zarad svojih snova. Na početku i na kraju dana važno je da li se budete nasmejani ili ne.

Razgovarala: **Andelija Vasović**

Đurđa Milanović

Gde reči ne vrede, muzika progovara

Đurđa Milanović započela je svoje akademsko obrazovanje na Filozofskom fakultetu u Nišu. Komunikologijom se bavi i van fakulteta i, kako i sama ističe, veza između nje i muzike je očigledna. Trenutno se usavršava na Akademiji Umetnosti u Novom Sadu na master programu Muzika i mediji.

U svoje slobodno vreme bavi se i drugim, srodnim, umetničkim pravcima. Voli fotografiju a ni filmska industrija joj nije strana. Sa svojim psom Pajom vreme joj brzo i zanimljivo prolazi. Ide korak po korak ka cilju, a sebe u budućnosti vidi kao osobu koja ne prestaje da uči i sanja.

Kako se rodila želja da osnovne studije upišeš na Filozofskom fakultetu u Nišu, na odseku komunikologije?

Pre svega me je privukla činjenica da su komunikološke teme bliske kulturološkim i da se prožimaju. Kada sam saznala koje se oblasti izučavaju na ovom smeru, postala sam svesna da mogu razviti sposobnost kritičkog promišljanja stvarnosti koja nas okružuje, a dopala mi se i mogućnost da se ta stvarnost medijski prezentuje. Dopala mi se i činjenica da ću steći znanja i veštine kao što je govorništvo, argumentacija, kritička analiza poruka medija...

Kako provodiš svoje slobodno vreme?

Svoje slobodno vreme koristim na najrazličitije moguće načine. Pre svega, ne mogu da zamislim dan u kome ne bih uz kafu i slušalice na ušima preslušala neke od omiljenih pesama. To mi je neka vrsta terapije. Nekad zasviram gitaru, mada sam dosta loša u tome, ali mi pričinjava zadovoljstvo jer tad obavezno i zapevam. Pokušavam da izučim fotografiju. Takođe sam filmofil. Obožavam da se igram sa svojim psom Pajom! Naravno, vreme provedeno sa dragim ljudima je nešto što mi je veoma bitno.

Nakon osnovnih studija u Nišu, upisala si Master studije na Akademiji umetnosti u Novom Sadu, smer Muzika i mediji. Sličnosti se privlače, ali koju vezu nalaziš između muzike i komunikologije?

Hans Kristijan Andersen je lepo rekao - gde reči ne vrede, muzika progovara. Ne postoji savršenija forma za komunikaciju od muzike, nju svako može da razume i oseti. Sa druge strane, komunikologija je nauka koja se bavi medijima, tako da sam stekla odličnu osnovu za dalje proučavanje medija, ali u ovom slučaju u oblasti muzike.

Pre nekoliko dana tvoja prva numera je doživela Youtube premijeru. Kako si se odlučila da snimiš pesmu „Budi tu“?

Imam tu sreću da sam okružena ljudima koji se bave muzikom. Pre svega mislim na svog starijeg brata Đorđa koji je violista. Odrasla sam slušajući njegovo sviranje, a on je uvek bio tu da me podrži kad je reč o mom pevanju. Nedavno nam se pružila šansa da napravimo zajedničku pesmu na predlog belgijskog producenta. Naravno, tu šansu smo sa zadovoljstvom prihvatili i iskoristili.

Da li planiraš da svoju karijeru usredsrediš na pevanje?

Kao i mnoga druga deca i ja sam kao mala sanjala da postanem pevačica. Naravno, ako bi se ubuduće otvarala vrata na tom polju, posvetila bih se maksimalno pevanju. Ali... korak po korak. Ovo je samo početak, a do sledećeg muzičkog izazova, master studije će mi biti prioritet.

Kakvo je tvoje mišljenje o domaćoj muzičkoj sceni danas?

Smatram da je stanje na domaćoj muzičkoj sceni, najblaže rečeno, haotično. Bombardovani smo svim i svačim, žanrovskim hibridima, previše prerađenim vokalima, itd. Međutim, ukoliko se malo potrudite, smatram da zaista možete da pronađete i nešto kvalitetnije. To bi bio još jedan od razloga zašto sam odabrala da se bavim muzikom i medijima... Želja da dam doprinos u borbi protiv šunda i kiča boljom promocijom i plasiranjem onoga čemu se ne posvećuje dovoljno pažnje – kvalitetnoj muzici.

U kom muzičkom žanru bi se najbolje snašla?

Verovatno bih se najbolje snašla u muzici koju najčešće i slušam, a to su indie rock, dream-pop, shoegaze.

Kako zamišljaš sebe u budućnosti?

Uh, teško pitanje. Nadam se da ću biti neko ko neće prestati da uči, neko ko neće prestati da sanja, neko ko ne gubi nadu, veruje u bolje sutra, a možda najvažnije jeste zapravo da budem neko ko ne bi razočarao petogodišnju mene.

Šta bi poručila mlađim kolegama koji kreću tvojom stazom?

Možda jeste kliše ali kratko: budite svoji!

Razgovarala: **Jovana Kovačević**

Petar Pešić

Stremite ka svojim ciljevima, ali ne zaboravite na balans

Koliko je važno imati jasne ciljeve pred sobom pokazuje nam Petar Pešić, diplomirani pravnik i dobitnik Chevening stipendije, koju dodjeljuje Vlada Velike Britanije. Na Pravnom fakultetu u Nišu završio je osnovne studije sa prosečnom ocenom 9,4, a na master studijama je imao besprekoran prosek – 10.00. Drugi master upisaće na Univerzitetu u Kembridžu u Velikoj Britaniji, kako bi se usavršio u oblastima prava konkurencije, intelektualne svojine i investicionog prava.

Da se pretpostaviti da stipendiju koja pokriva sve troškove studiranja i života u inostranstvu nije lako dobiti – treba se istaći među kandidatima iz čitavog sveta. Petar je tu mogao da se pohvali pobedom na Evropskom takmičenju u simulaciji suđenja pred Evropskim sudom za ljudska prava u Strazburu 2014. godine. Pobeda njegovog tima nad brojnijom i iskusnijom protivničkom ekipom postignuta je višemesečnim pripremama uz svesrdnu pomoć njihovih profesora. Petar se okušao i na svetskom nadmetanju iz medijskog prava u Oksfordu. Takođe je i član Rotaract klub Niš, koji okuplja mlade koji se bave humanitarnim radom, podstiču visoke etičke standarde u poslu i promovišu međunarodno razumevanje i mir.

Za Petrov uspeh zaslužna je ne samo posvećenost, već i balans između rada, na jednoj strani, i opuštanja, druženja, uživanja na drugoj. On ističe da, i pored toga što je predan svojim ciljevima, njegovi prioriteti vezani su ne za ocene, već za iskustvo, ljude i sve ono što čini život lepšim.

Zbog čega si upisao pravo? Šta te je navelo da poželiš da se baviš time?

Već kao malom stariji su mi pričali da treba da budem advokat ili političar jer mnogo volim da pričam i pobeđujem u raspravama. Kasnije sam mogao da prime-tim kod pravnika u okolini da je ta oblast i finansijski isplativa. Konkretno, oduvek me je interesovala advokatura jer smatram da je to jedna kreativna i dinamična profesija u kojoj se pronalazim.

Koliko si truda uložio da bi postigao uspeh koji imaš na fakultetu?

Za svaki uspeh potrebno je konstantno raditi na sebi i poboljšavati se. Možda bi se to najbolje moglo iskazati rečenicom iz popularnog filma „Sjećaš li se Doli Bel“: „Svakoga dana u svakom pogledu sve više napredujem“. Ovo je maraton a ne sprint. Sa takvim razmišljanjem se može doći do uspeha.

Kako studiranje i vannastavne aktivnosti utiču na privatni život? Da li ti je i koliko odricanja bilo potrebno?

Naravno, recimo, iz studentskih dana pamtim da sam bio u mogućnosti da odem na svaku Pravnijadu, a da sam otišao samo na jednu, jer su svake godine u to vreme kolokvijumi. Takođe, tokom spremanja za takmičenja drugari me nisu viđali po mesec, dva, jer su nam ciljevi bili najviši, i samim tim su pripreme zahtevale danonoćni rad, što je povlačilo sa sobom određene žrtve. Ali, znao sam šta mi je cilj i tome sam se posvetio. Ipak, i u učenju treba naći balans kako bi mogao da razvijaš sebe u potpunosti. Za uspeh u profesiji nije dovoljno naučiti sve napamet i dobijati sve desetke, potrebno je umeće komunikacije, liderstva, timskog rada. Te veštine se učenjem ne mogu postići, već samo iskustvom i praktičnim radom.

Kako izgleda tvoj proces učenja? Imaš li neke trikove za brže i lakše savladavanje materije?

Volim da napravim sebi ugođaj. Za mene učenje nije moranje ili obaveza već nešto u čemu uživam. U toku dana ima dovoljno vremena i za ozbiljno učenje ali i za odmor. Kad se uči, onda nema telefona, Instagrama, kafića i tome slično. Ali van toga, nađe se vreme i za društvo. Recimo, spremanje pravosudnog ispita je većini pravnika noćna mora i ne izlaze iz kuće mesecima. Meni je to bilo jedno od najprijetnijih iskustava, učio sam ono što volim i čime ću se u budućnosti baviti, nalazio sam vremena i za izlazak i za putovanja, i nakon dva meseca spremanja položio svih sedam ispita iz prvog pokušaja. To je još jedan pokazatelj da, kada napraviš svoj ritam i pratiš ga, možeš postići sve.

Kako se opuštaš od učenja i rada?

To najbolje radim uz muziku i teretanu. Obavezno gruva nešto u pauzama, uglavnom brzi ritmovi, jer želim da budem raspoložen za ispit. Nije to klasično opuštanje, već sporedne aktivnosti za optimalno stanje uma za ispit ili zadatak na poslu.

Šta te je motivisalo da izabereš baš Univerzitet u Kembridžu?

Ima nekoliko razloga. Prvi je program na Kembridžu, koji je odličan za oblasti kojima želim da se bavim, kao što su pravo konkurencije, investiciono pravo, intelektualna svojina. Drugo, sam gradić je univerzitetski, tu je sve namenjeno i prilagođeno studentima, okružen si velikim brojem mladih ljudi iz čitavog sveta i upoznaješ druge ljude i kulture mnogo lakše nego u nekom većem gradu.

Kako si se odlučio na taj korak da konkurišeš za stipendiju, da li si u nekom trenutku pomislio „nema šanse da od hiljada kandidata izaberu baš mene“?

Naravno da određena doza opreza mora da postoji. Na sreću, poznajem neke ljude koji su prethodnih godina dobijali Chevening stipendiju i, s obzirom na to da smo sličnih profila, pričao sam iskreno sa njima i posavetovao se, i oni su mi rekli da imam sanšu i da će sve zavisiti od kvaliteta moje prijave. A prijavio sam se iz želje da se dodatno usavršim i vidim kako to izgleda studirati i živeti u jednoj od najnaprednijih zemalja na svetu. Na moju sreću, izabran sam i sad sledi ono najslađe, a to je iskustvo na samom terenu.

Kako se osećaš povodom odlaska u nepoznato, brineš li da se nećeš snaći?

Brinem se da li ću se setiti da obavljam kućne poslove. Lako je kad si u svom gradu, u kome si rođen i odrastao, ali ovo je drugačiji izazov. Osećam se u svakom smislu spreman da se uhvatim u koštac sa ovim izazovom. Bring it on!

Kakvi su ti planovi za budućnost, gde vidiš sebe za 10 godina?

Želim da sebe etabliram kao jednog od perspektivnih i najstručnijih pravnika na Balkanu. Takođe, želim da nastavim da radim na pomoći lokalnoj i široj zajednici kroz Rotary i Rotaract klub Niš, u čiji sam član, gde se zajedno sa drugim mladim i uspešnim ljudima trudim da vratimo nešto našem gradu i državi.

Da li bi ostao u Srbiji da te stipendija ne obavezuje na to?

Bih, jer ostvarenje mog sna da budem advokat je najrealnije u Srbiji. Inostranstvo mi je interesantno kao stepenica u razvoju, a ne kao finalna destinacija.

Šta smatraš svojim najvećim dosadašnjim uspehom?

Ljudi koje sam upoznao su svakako nešto najdragocenije što mogu da ponesem iz svih mojih aktivnosti. Imati prijatelje širom zemlje, pa i sveta, sa kojima možeš da pričaš o svemu – to mi je pomoglo da se razvijam i gledam na sve što je oko mene širom otvorenih očiju.

Šta bi poručio drugima koji žele da budu uspešni?

Radite na sebi svakoga dana, razmišljajte kako možete doći do svoga cilja, planirajte unapred. Sve je u životu moguće. Budite hrabri i trudite se da prikupljate informacije kako biste znali koje prilike vam stoje na raspolaganju. Ako to radite, pobeđujete sigurno.

Razgovarala: **Andelija Vasović**

Dušan Branković

Težite ka cilju, korak po korak

Dušan završava četvrtu godinu na Elektronskom fakultetu i predsednik je BEST-a (Board of European Students of Technology). Voli da putuje, da se druži, uči i stvara i, što je najvažnije, da svoje znanje prenosi ljudima sličnim sebi. Učestvovao je na brojnim volonterskim akcijama i smatra da je volonterizam velika škola koja postaje jaka platforma za dalji život.

Kako je izgledalo njegovo volontiranje na Nišville jazz festivalu i kako se nosi sa titulom predsednika jedne od većih organizacija za mlade u Nišu, možete saznati u njegovim odgovorima.

Šta te je navelo da upišeš Elektronski fakultet?

Ljubav prema tehnologiji gajim od kako sam kao osnovac na Discovery-ju pratio popularnu emisiju "Mythbusters" gde mi se svidelo kako se tehnologija i naš život svakodnevno prepliću i čine jednu celinu. Kroz srednju školu sam oblikovao svoje interesovanje i uvideo šta je to što mi je najzanimljivije i čime bih mogao da se bavim kasnije u životu. Kada je došlo vreme za izbor fakulteta, Elektronski mi je delovao kao pravo mesto za ostvarivanje dečaćkih snova o bavljenju tehnologijom i stvaranjem. Bez razmišljanja sam se upustio u vode elektronike i robotike, kojima i danas uspešno plovim.

Da možeš da vratiš vreme, šta bi promenio vezano za tvoje obrazovanje?

Hmm, interesantno pitanje koje često postavljam sebi. Verovatno ne bih promenio ništa što se tiče profesije kojom se bavim, volim ono što radim i uživam u tome. Nešto što bih verovatno promenio je svoj pristup prema fakultetu i atmosferi tokom studija. Osećam da nam fali više interakcije, kolegijalnosti i neformalnog druženja, ekskurzija i izleta kako bismo naše studentske dane učinili lakšim, a i kako bismo se mi, kao studenti koji idu istim putem, bolje povezali i postali jedan pravi tim.

Sa kojim problemima se najčešće susrećeš kao predsednik BEST organizacije i kako ih rešavaš ?

Čast i zadovoljstvo koje mi predstavlja ukazano poverenje članova BEST-a Niš da u narednih godinu dana predvodim našu lokalnu grupu su u jako uskoj vezi sa odgovornošću koju ova pozicija nosi. U radu sa ljudima nailazimo na različita mišljenja, stavove i principe postupanja u određenim situacijama, motivacijom ljudi i proaktivnošću. Najveći izazov je da u jednom velikom timu ljudi, kao što je naša lokalna grupa, moj tim i ja uskladimo sve potrebe i očekivanja koja su u skladu sa misijom i vizijom naše organizacije. Sama činjenica da niste sami, već deo jednog kolektiva koji teži istom cilju, gaji timski duh i deluje internacionalno zajedno sa svim ljudima širom Evrope, daje vam samo vetar u leđa i gura vas napred ka novim izazovima i novim avanturama.

Nekoliko godina unazad bio si lider jednog od mnogobrojnih sektora na Nišville jazz festivalu. Kako je došlo do saradnje sa organizatorima?

Nišville jazz festival oblikuje mlade ljude kroz volonterizam već punu deceniju. Još kao srednjoškolac sam slušao kako je to biti Nišville volonter i želeo da se oprobam. Ljubav prema ovom festivalu se rodila na prvi pogled i na prvu džez notu. Od tada se rado vraćam na Nišville svake godine zbog energije koja vlada tokom samog festivala. To se ne može opisati već samo osetiti.

Koje je tvoje mišljenje povodom gašenja volonterskog tima na Nišville festivalu?

Gašenjem volonterskog tima Nišville je izgubio mnogo, a mladi mnogo više. Izgubili su priliku da pronađu sebe, da se druže na jedan drugačiji način i da nauče nešto što nigde drugde nisu u prilici. Znamo da je volonterski program stalno pomerao granice, stalno se govorilo o nagradama koje je dobijao, ali mislim da je najveća nagrada koju je volonterski program dobio ta što su se volonteri vraćali na festival iz godine u godinu i svoj letnji raspust i letovanja usklađivali sa datumom održavanja festivala.

Često si u kontaktu sa mladim ljudima. Kakvo je tvoje mišljenje o njima, o njihovom učenju, trudu i ponašanju?

Mladi ljudi su budućnost i u prilog tome bih želeo da citiram jednu uspešnu mladu osobu i mog druga Nedeljka koji kaže da "ulaganje u mlade nije trošak već investicija u budućnost". Smatram da više treba slušati mlade, slušati njihove potrebe, ideje, podržavati inicijative i biti uz mlade. Mi krećemo na svoj put, oblikujemo se kao ljudi i gradimo svoju budućnost. Ukoliko se svi zajedno ne potrudimo da mladima učinimo bolju i sigurniju budućnost na ovim prostorima na kojima su odrasli, neminovno je da će je potražiti pod nekim drugim nebom.

Koji su tvoji prioriteti u životu trenutno?

Ukoliko bih rekao da su mi prioriteti da napredujem i učim, završim fakultet u roku, zaposlim se i putujem, verovatno ne bih pogrešio. Ali bih pre kao glavni prioritet naveo sreću. Ukoliko smo srećni i uživamo u svemu što nas okružuje, ljudima i trenucima, svi ostali prioriteti će dolaziti sami od sebe.

Kako zamišljaš sebe u budućnosti?

Sebe u budućnosti zamišljam okružen dragim ljudima gde se zajedno sa porodicama rado sećamo srednjoškolskih i studentskih dana.

Šta savetuješ svojim mlađim kolegama koji razmišljaju o upisu na Elektronski fakultet?

Posavetovao bih ih da budu strpljivi i istrajni u svojim željama i da teže cilju do koga se dolazi korak po korak. Uspeh je mnogo draži ukoliko se gradi svakoga dana i ukoliko je osvetljen pozitivnim uglom gledanja.

**Diploma
za
zavičaj**

Студентски центар Ниш

Установа за стандард студената Републике Србије

Uprava

Studentski centar Niš

Ustanova za standard studenata

Republike Srbije

Aleksandra Medvedeva br. 2

www.scnis.rs, info@scnis.rs

tel/fax 236-686, 226-487, 231-339

Studentski dom - Paviljon I i II i Linijski restoran - Topličina 1

Studentski dom - Paviljon III i Linijski restoran - Velikotrnavska 2

Studentski dom - Paviljon IV i Linijski restoran - Gradsko polje bb

House cafe - klub studenata u Velikotrnavskoj 2, kod Medicinskog fakulteta

Klub Ekonomskog fakulteta - Trg Kralja Aleksandra 11

